

Republika Hrvatska
Općinski sud u Rijeci
Stalna služba u
Delnicama
Tina Ujevića 1
51300 Delnice

Poslovni broj: P-1260/2024-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Rijeci, Stalna služba Delnicama, OIB: 54566384631, po sutkinji Renati Rački, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Anđele Nikšić iz Mrkoplja, Sunger kbr. 117, OIB: 95951596891, koju zastupaju punomoćnice iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Anita Vrkić i Iva Vrkić iz Rijeke, protiv tuženika Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, kojeg zastupaju punomoćnici iz Odvjetničkog društva Čurković i Šanjug iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate (v.p.s. 1.500,00 EUR), nakon glavne i javne rasprave održane i zaključene 15. rujna 2026. u nazočnosti punomoćnika tužitelja i zamjeničkog punomoćnika tuženika, javno objavivši 5. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da su ništetne odredbe Ugovora o kreditu broj 396-156/2008 sklopljenog 21. kolovoza 2008.g. između Addiko Bank d.d. (ranijeg naziva Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. te Anđele Nikšić kao Korisnika kredita i Ivice Nikšića kao Sudužnika i Fiducijarnog dužnika:

- sadržane u članku 5. Ugovora pod naslovom Troškovi kojom je navedeno da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,50 % (jedancijelihpedeset posto) iznosa kredita te troškovi upisa u Upisnik sudskih i javnobilježničkih osiguranja tražbina vjerovnika u paušalnom iznosu od 350,00 HRK (tristopedeset hrvatskih kuna); Korisnik kredita se nadalje obvezuje snositi sve javnobilježničke troškove, troškove upisa u Upisnik sudskih i javnobilježničkih osiguranja tražbina vjerovnika, sudske troškove i pristojbe kao i sve ostale troškove vezane uz zaključenje Ugovora i naplatu tražbina iz istog, te troškove izdavanja izjave o povratu prava vlasništva.

- sadržane u članku 8 pod naslovom Prijevremena otplata kredita u dijelu u kojem je navedeno da u slučaju prijevremene konačne otplate kredita ili djelomične otplate kredita, Banka je ovlaštena zaračunati naknadu sukladno Odluci o naknadama za usluge Hypo Alpe – Adria – Bank d.d.

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju isplati:

- iznos od 182,52 EUR zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku na navedeni iznos počev od 28. kolovoza 2008.g. pa do isplate;
- iznos od 46,45 EUR zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku na navedeni iznos počev od 28. kolovoza 2008.g. pa do isplate;
- iznos od 104,94 EUR zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku na navedeni iznos počev od 11. srpnja 2014.g. pa do isplate

po stopi od 14% godišnje do 30.06.2011.g., po stopi od 12% godišnje od 01.07.2011.g. do 31.07.2015.g., a od 1.08.2015.g. sa zateznim kamatama po stopi koja se određuje, za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3% poena, a od 01. siječnja 2023.g. do isplate za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.331,55 EUR zajedno sa zateznim kamatama od donošenja prvostupanjske presude pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana, dok se u ostalom dijelu zahtjev tužitelja te u cijelosti zahtjev tuženika, odbijaju.

Obrazloženje

1. Tužiteljica navodi da su ona i prednik tuženika dana 21. kolovoza 2008. sklopili Ugovor o kreditu broj 396-156/2008 ovjeren kod javnog bilježnika (dalje: Ugovor), s promjenjivom kamatnom stopom i valutnom klauzulom u švicarskim francima na iznos od 20.705,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti, a koji kredit je istoj isplaćen 27. kolovoza 2008. u iznosu od 91.681,74 kn, da se radilo o potrošačkom kreditu za kupnju motornog vozila s rokom otplate na 7 godina odnosno 84 mjeseca.

Navedeni kredit tužiteljica je prijevremeno zatvorila 10. srpnja 2014. uplatom iznosa od 38.737,05 kn.

U čl. 5. Ugovora ugovoreno je da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,50% od iznosa kredita te troškovi upisa u Upisnik sudskih i javnobilježničkih osiguranja tražbina vjerovnika u paušalnom iznosu od 350,00 kn te da se u stvari radi o tzv. "ulaznoj naknadi" i troškovima kredita u odnosu na koje je Vrhovni sud Republike Hrvatske (dalje: VSRH) u svojoj odluci broj Rev-673/23 od 13. veljače 2024. potvrdio ništetnost jer se u pogledu naknada za obradu i odobravanje kredita nije pojedinačno pregovaralo i nije jasno i nedvosmisleno tužitelju kao potrošaču prezentirano u čemu se sastoje troškovi banke koji se podmiruju iz naknade.

Nadalje, u čl. 8. Ugovora regulirana je prijevremena otplata kredita te je sukladno toj odredbi tuženik odnosno njegov prednik ovlašten obračunati naknadu sukladno svojoj Odluci o naknadama za usluge. Navedenu odredbu Ugovora tuženik je unaprijed formulirao te tužiteljica na sadržaj iste nije mogla utjecati odnosno na taj način je tužiteljici, kao slabijoj ugovornoj strani, nametnuta obveza koju ona u vrijeme sklapanja Ugovora nije mogla sagledati kao cjelinu te je tuženik sebi ostavio isključivu slobodu određivanja visine naknade.

Opisano ugovaranje ne predstavlja ravnopravan odnos niti ostavlja mjesto za mogućnost pregovaranja pa u vezi s prednjim ukazuje i na pravno shvaćanje Građanskog odjela VSRH broj Su I-308/20 od 05.11.2020. u toč. 8. koje se odnosi na čl. 49. Zakona o zaštiti potrošača (dalje: ZZP).

Dalje ističe da su prethodno ugovorene odredbe protivne odredbama ZZP odnosno čl. 81. istog i da se radi se i o odredbi koja je unaprijed formulirana od strane banke te potrošač na istu nije imao utjecaj.

Između ostalog, ukazuje na presude Europskog suda u predmetima C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. odnosno C-84/19, C-222/19 i C-252/19 od 03. rujna 2020. u pogledu tumačenja Direktive 93/13 u kojima je u bitnom utvrđeno da se na strani potrošača stvorila znatnija neravnoteža ukoliko financijska institucija ne dokaže da naknada odgovara stvarno nastalim troškovima.

Završno ističe i da su naknade ugovorene protivno odredbama Zakona o obveznim odnosima i to čl. 270. istog jer su neodređene i neodredive pošto tužiteljica nije upoznata s parametrima temeljem kojih se takve naknade zaračunavaju niti su na tužiteljicu smjeli biti prebačeni svi troškovi kredita.

Ističe i da je između nje i tuženika vođen kod ovog suda postupak Posl.br. P-1310/21 u kojem je pravomoćno odlučeno da joj je tuženik dužan isplatiti iznos od 4.830,16 EUR na ime ništetne odredbe o valutnoj klauzuli iz predmetnog Ugovora, da je u tom postupku provedeno financijsko vještačenje u kojem je utvrđen tečaj CHF na dan isplate kredita 27. kolovoza 2008., koji je iznosio:4,428000, da je sukladno tome tuženik naplatio ulaznu naknadu od 1.375,23 kn/182,52 EUR, odnosno na ime naknade radi prijevremene otplate kredita iznos od 790,69 kn/104,94 EUR.

Stoga predlaže donošenje presude kojom će se utvrditi ništetnost navedenih odredbi te naložiti tuženiku isplatu navedenih iznosa, sa zateznom kamatom.

Uz tužbu prilaže Ugovor, specifikaciju uplata, otplatni plan, pregled prometa, obavijest o otplaćenom kreditu, nalaz i mišljenje vještaka Tomislava Prpića iz predmeta P-1310/21, presudu Županijskog suda u Zagrebu Posl.br. GŽ-2450/23 kojom je potvrđena prethodno navedena presuda ovog suda. Ujedno predlaže svoje saslušanje te financijsko vještačenje.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu (list 63) osporava tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti, pri čemu prvenstveno ističe prigovor zastare. Ističe da se na zahtjev za isplatu temeljem stjecanja bez osnove primjenjuje opći zastarni rok od 5 godina pa je za sva potraživanja koja su nastala prije 06.08.2018. nastupila zastara.

Nadalje ističe da tužba uopće ne sadrži konkretne radnje tuženika koje su dovele do ništetnosti odredbi Ugovora pa tako niti minimalni činjenični opis okolnosti relevantnih za slučaj pa apstraktno pozivanje na Direktivu 93/13/EZ ne može nadomjestiti činjenične navode. Također, na te okolnosti moraju biti predloženi i dokazi pri čemu se treba raditi o adekvatnim dokazima, a što u konkretnom slučaju također nije ispunjeno. Smatra da su stranke pojedinačno pregovarale o spornim odredbama Ugovora te također ukazuje na odredbu čl. 81. ZZP koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora, zatim ukazuje na potrebu kumulativnog ispunjenja uvjeta za utvrđenje

ništetnosti odredbi Ugovora, da je tužiteljica u odnosu na svaku ugovornu odredbu imala stvarnu mogućnost utjecaja na sadržaj iste odnosno pregovora te je njena obveza bila detaljno proučiti odredbe Ugovora, a što se sve ukazuje vezano za odredbu o naknadi za prijevremenu otplatu kredita.

U pogledu naknade od 350,00 kn navodi da isto nije bilo predmet kolektivnog spora, da on taj iznos nije primio već je isti uplaćen u korist javnog bilježnika pa ističe prigovor promašene pasivne legitimacije jer taj iznos od tužitelja nije primio.

Također ističe da je prema pozitivnim propisima bilo dopušteno ugovaranje naknade za prijevremenu otplatu kredita pri čemu ukazuje na čl. 1024. ZOO-a, da je takva ugovorna odredba uobičajena u kreditnom poslovanju banaka i svaki korisnik je upoznat s tzv. izlaznom naknadom, a pravo tuženika na naknadu štete koju pretrpi prilikom prijevremene otplate kredita potvrdila je i Europska komisija jer banke na razini statističke vjerojatnosti trpe štetu i imaju troškove u tom slučaju. Pri tom ističe da je činjenica bankarskog poslovanja to da plasmani kredita predstavljaju aktivu imovine banke a otvaranje depozita i računa predstavlja pasivu imovine jer je banka u prvom odnosu vjerovnik a u drugom dužnik, a zatvaranje bilo kojeg kredita a naročito prijevremeno zatvaranje predstavlja umanjeње imovine banke pa je njeno legitimno pravo ugovoriti obvezu korisnika kredita da banci nadoknadi prouzročene troškove. Stoga tumačenje obveze plaćanja naknade kod prijevremene otplate kredita kao nepoštena odredba predstavlja nerazumijevanje činjenice da je vjerovnik ovlašten maksimalno nastojati umanjiti štetu za sebe i svoju imovinu, odnosno u slučaju prijevremene otplate tuženik nema mogućnost da prijevremeno vrati novac kojeg je prethodno osigurao kako bi mogao isplatiti kredit a zbog čega mu nastaje šteta jer isti i dalje plaća kamate svojim zajmodavcima. Također, naknada za prijevremenu otplatu kredita uzima u obzir i rizike poslovanja tuženika vezano za promjenu aktivne i pasivne kamatne stope jer banke u suštini novac iz kojeg plasiraju kredite dobivaju po visokim kamatama a potom isto izražavaju u kamatama koje naplaćuju po kreditu. Vezano uz to ukazuje na presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske (dalje: VTS) Posl.br. PŽ-1558/17 od 10.06.2020. i PŽ-4105/21 od 07.09.2022.

U daljnjim navodima ukazuje i na odredbe Zakona o javnom bilježništvu te s tim u vezi na opasnost za pravnu sigurnost u pravnom prometu sklapanja ugovora odnosno solemnizacije javnobilježničkih akata, odnosno utvrđivanja ništetnim odredbi koje su tužiteljici objašnjene pri čemu tužiteljica nijednom za vrijeme trajanja ugovornog odnosa nije dovela u pitanje valjanost ugovora.

Nadalje, ugovaranje naknade za obradu kredita bilo je dopušteno pozitivnim zakonskim propisima (čl. 173. Zakona o bankama) i isto predstavlja općepoznatu činjenicu sa kojom su potrošači bili upoznati, ugovor o kreditu nije unaprijed formulirani ugovor već odražava volju tužiteljice iskazanu nakon potpunog i jasnog informiranja o svim značajkama takvog ugovora a teret dokaza u smislu nepoštenosti je na strani tužiteljice. Stoga je tužiteljica sa plaćanjem naknade bila upoznata i prije sklapanja Ugovora te je takva obavijest bila izvješena u poslovnicaма tuženika i na njegovim internetskim stranicama te se radi o jasnoj i nedvosmislenoj odredbi Ugovora koja je bila u skladu sa zakonskim propisima i nije podložna jednostranim promjenama od strane tuženika. Vezano uz prednje ukazuje na sudsku praksu.

Osporava tijekom kamata, osobito da se iste mogu tražiti prije podnošenja tužbe te u konačnici predlaže tužbeni zahtjev odbiti.

Uz odgovor na tužbu prilaže sudsku praksu (list 88-112, 155-226), izjavu Tanje Jelenić sa ovjerom potpisa 12.12.2023., financijske isprave na engleskom jeziku (list 113-154).

3. Očitujući se na odgovor na tužbu, tužiteljica u podnesku od 11. siječnja 2025. (list 229) u pogledu prigovora zastare ukazuje na zaključak Građanskog odjela VSRH od 30. siječnja 2020. u kojem je utvrđeno da u slučaju restitucijskog zahtjeva zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost ugovora.

U pogledu ulazne naknade ističe da nije jasno navedeno koji su to objektivni eventualno nastali troškovi koje bi tuženik imao a koji su povezani s ulaznom naknadom, o toj se odredbi nije pojedinačno pregovaralo te se radilo o tipskoj ugovornoj odredbi. Smatra da je tuženik morao prije sklapanja Ugovora informirati tužiteljicu o okolnostima koje utječu na pravo na obračun naknade odnosno na što se ista odnosi. Na opisanu naknadu tuženik je tužiteljici naplatio i kamate te taj iznos tužiteljica nikada nije ni vidjela. Sve navedeno čini takvu odredbu nepoštenom a time i ništetnom.

Ukazuje na brojne sudske odluke u kojima je utvrđena ništetnost takve odredbe, posebno na odluke VSRH te u tom smislu ističe da nije dostatna samo gramatička jasnoća odredbe već ista treba biti razumljiva na način da tužiteljica može predvidjeti ekonomske posljedice koje za nju proizlaze.

Vezano uz navod da su se troškovima naknade podmirivali troškovi banke pa da stoga nema značajne neravnoteže ukazuje na odluku VSRH Rev. -502/24 od 15.05.2024. te s tim u vezi na čl. 85. ZZP odnosno zahtjev transparentnosti.

Osporava navod tuženika da Ugovor nije bio unaprijed formuliran već da isti odražava volju tužiteljice iskazanu nakon potpunog i jasnog informiranja o svim značajkama Ugovora jer ne postoji dokumentacija iz koje bi proizlazilo da je tužiteljica bila informirana o naknadi, a navod o dostupnosti u poslovnoj mreži i drugim distribucijskim kanalima ne može se smatrati dostatnim dokazom.

U pogledu naknade za prijevremenu otplatu kredita ukazuje da je ista određena aktima tuženika te je kao takva za prosječnog potrošača posve nerazumljiva jer u Ugovoru nisu jasno definirani parametri o kojima ovisi i naplata takve naknade. Također, naknada je podložna promjenama koje tuženik samovoljno nalaže.

U primjeni odredbi ZZP iz 2003. i 2007. te u duhu prakse suda Europske unije ocjena je li neka ugovorna odredba sastavljena jasno i razumljivo nalaže to da do trenutka sklapanja ugovora potrošačima moraju biti transparentno izložena konkretna djelovanja, rizici i mogući učinak tih i svih drugih faktora koji utječu na kreditnu zaduženost, sve to uz predočenje točnih i razumljivih kriterija na temelju kojih prosječni potrošač koji nema stručna znanja, kao potencijalni korisnik kredita, može procijeniti rizik koji je sklapanjem ugovora preuzeo i znati ukupne ekonomske posljedice.

Nije utvrđeno na što se odnosi visina troškova prijevremene otplate kredita a ista se ne bi smjela odnositi na naknadu štete zbog izgubljenog dijela iznosa kamata (neostvarene kamate) koju je banka trebala dobiti da nije bilo prijevremene otplate kredita. Ističe da se o toj naknadi nije pojedinačno pregovaralo .

Uz podnesak prilaže sudsku praksu (list 251-343).

4. Tijekom postupka provedeni su dokazi saslušanjem tužiteljice (list 347) i čitanjem priloženih isprava.

Tuženik je u spis dostavio isprave – pregled prometa za klijenta i specifikaciju isplate kredita (list 352-353) te ujedno naveo da je naknada za obradu kredita naplaćena u iznosu od 1.375,23 kn i to 27. kolovoza 2008., dok je naknada za prijevremenu otplatu kredita naplaćena u iznosu od 790,69 kn dana 10. srpnja 2014.

S obzirom na navedeno, tužiteljica je odustala od predloženog financijskog vještačenja.

4.1. Tužiteljica je u stranačkom iskazu (list 347) navela da je njoj i suprugu bio potreban kredit za kupnju osobnog vozila te su ih iz Auto kuće Porsche u Rijeci uputili u tadašnju Hypo banku radi realizacije kredita, tada je rečeno da kredit može ići samo u švicarskim francima, u poslovnici banke u Viškovu čekao ih je gotov ugovor a novac je išao direktno auto kući. U pogledu dodatnih troškova i naknada ugovor nitko nije posebno objašnjavao nego je samo bilo rečeno o visini iznosa, visini kamate i visini rate te nisu niti shvatili da još nešto dodatno plaćaju. Javni bilježnik bio je odmah kraj poslovnice banke te niti on oko naknada i troškova nije ništa govorio. Išli su na prijevremenu otplatu kredita jer im je rata narasla gotovo dvostruko te istu nisu mogli podmirivati, stoga je suprug podigao kredit u drugoj banci kako bi se zatvorio ovaj kredit. U banci su im samo rekli iznos koji je preostao te ništa nije objašnjeno što čini naknadu koja se u tom slučaju plaća niti su oni to pitali, isplata je išla direktno sa banke na banku i njima je rečeno da je kredit zatvoren. Nikakvu odluku banke o troškovima i naknadama nisu dobili niti im je netko usmeno objašnjavao što čini troškove i naknade.

4.2. Iz Ugovora je vidljivo da je isti sklopljen 21. kolovoza 2008. i istim je prednik tuženika tužiteljici odobrio potrošački kredit i stavio na raspolaganje iznos od 20.705,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju banke za CHF važećeg na dan korištenja kredita, pri čemu se radilo o namjenskom kreditu za kupnju novog motornog vozila, da je kredit sklopljen na vrijeme od sedam godina (84 mjeseca), da je ugovorena kamata iznosila 6,50% godišnje.

Također je vidljivo da čl. 5. Ugovora – Troškovi, navedeno da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,50% iznosa kredita te troškovi upisa u Upisnik sudskih i javnobilježničkih osiguranja tražbina vjerovnika u paušalnom iznosu od 350,00 kn.

Nadalje, istim člankom propisano je da se korisnik kredita obvezuje snositi sve javnobilježničke troškove, troškove upisa u Upisnik sudskih i javnobilježničkih osiguranja tražbina vjerovnika, sudske troškove i pristojbe kao i sve ostale troškove vezane uz zaključenje ugovora i naplatu tražbina iz istog te troškove izdavanja izjave o povratu prava vlasništva.

Čl. 8. Ugovora, koji se odnosi na prijevremenu otplatu kredita, između ostalog je propisano da je u slučaju prijevremene konačne otplate kredita ili djelomične otplate, banka ovlaštena zaračunati naknadu sukladno Odluci o naknadama za usluge banke.

4.3. S obzirom na presudu P-1310/2021 od 06. travnja 2023. odnosno priloženu drugostupanjsku odluku Županijskog suda u Zagrebu Posl.br. GŽ-2450/23 od 18. srpnja 2023., nesporno je da je tuženiku naloženo tužiteljici isplatiti iznos od 4.830,16 EUR, zbog ništetnosti Ugovora u dijelu u kojem je ugovorena valutna klauzula, pri čemu se radilo o tužbi podnesenoj na temelju odluke donesenoj u tzv. kolektivnom sporu.

4.4. Iz nalaza i mišljenja vještaka Tomislava Prpića koji je sačinjen u predmetu P-1310/2021, između ostalog vidljivo je da je srednji tečaj prednika tuženika na dan korištenja kredita iznosio 1CHF=4,428000 kn, da je utvrđena preplata po osnovi promjene tečaja tijekom otplatnog razdoblja te je u konačnici utvrđena visina iznosa (koji je tužiteljici i dosuđen). Također je utvrđeno da je kredit zatvoren prijevremenom konačnom otplatom 10. srpnja 2014.

4.5. Završno, iz podataka dostavljenih po tuženiku, vidljivo je da je za korist tuženika odnosno njegovog prednika izvršena naplata jednokratnog troška obrade kredita u iznosu od 1.375,23 kn te iznosa od 350,00 kn, na dan 27.08.2008. Također, vidljive su i isplate za korist Sunce osiguranja d.d. i Porsche Inter Auto d.o.o. istog dana.

Vidljivo je i da je dana 10.07.2014. naplaćen trošak u iznosu od 790,69 kn.

5. U vrijeme sklapanja Ugovora između stranaka na snazi je bio ZZP/2007 koji je pojam nepoštene ugovorne odredbe regulirao u odredbi čl. 96. te je propisivao da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača te se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njen sadržaj, a ukoliko trgovac tvrdi da se o takvoj odredbi pojedinačno pregovaralo, dužan je to i dokazati. Prema čl. 102., nepoštena ugovorna odredba je ništava a ništavost pojedine odredbe ne povlači ništavost samog ugovora ako isti može opstati bez takve odredbe. Također, tužiteljica ima status potrošača u smislu odredbe čl. 3. ZZP/2007.

5.1. U vrijeme zatvaranja kredita na snazi je bio ZZP/2014 koji je nepoštenu ugovornu odredbu te posljedice iste regulirao na identičan način i to u čl. 49. i 55.

5.2. Analizom prethodno navedenih dokaza sud nalazi nesporno utvrđenim da odredbe o naplati naknada predstavljaju nepoštene ugovorne odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, prednje iz razloga što sud na prednju okolnost u cijelosti prihvaća iskaz tužiteljice kao životan, logičan i uvjerljiv, odnosno istoj kao takvoj nije moglo biti poznato što obuhvaća jednokratne troškove za obradu kredita, paušalni iznos troškova upisa te trošak prijevremene otplate kredita. Isto nisu pojašnjeni razlozi određivanja naknada u navedenoj visini odnosno ni sam sadržaj pojedine naknade. Tužiteljici je potpisom Ugovora moglo biti jasno da će pri realizaciji kredita biti odbijen iznos koji predstavlja 1,50% od iznosa kredita, da će biti obustavljen paušalni iznos te da će u slučaju ranije otplate kredita, ista biti dužna banci platiti naknadu za prijevremenu otplatu.

Također, radi se o Ugovoru i odredbama koje su unaprijed formulirane od strane tuženika te tužiteljica na sadržaj istih nije mogla utjecati niti je o istima mogla pregovarati, a što sve ukazuje na suprotnost sa načelom savjesnosti i poštenja odnosno u konačnici uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana i to na štetu tužiteljice kao potrošača, pa je u tom dijelu neosnovan navod tuženika da je tužiteljica u odnosu na svaku odredbu ugovora imala mogućnost pregovaranja.

Stoga se radi o nepoštenoj ugovornoj odredbi.

Posljedica ništetnosti je u smislu čl. 323. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, u nastavku: ZOO) obveza vraćanja od strane tuženika iznosa koji je tužiteljica preplatila na temelju neosnovane naplate naknada od strane tuženika a na štetu tužiteljice, pri čemu visina u konkretnom slučaju nije sporna i ista proizlazi iz sadržaja otplatnog plana tuženika, odnosno u konkretnom slučaju je tuženik sukladno čl. 1111. i čl 1115. ZOO-a, u obvezi vratiti tako stečeno zajedno sa zateznim kamatama.

5.3. Tuženik, na kojem je teret dokaza sukladno navedenoj odredbi čl. 102. ZZP/2007, ni na koji način ne pojašnjava niti dokazuje o kakvim se naknadama radi odnosno što čini sadržaj istih.

Iz prethodno opisane formulacije spornih odredbi Ugovora nije jasno vidljivo što čini jednokratne troškove obrade, odnosno nije vidljivo na koju se konkretnu uslugu banke taj trošak odnosi, ovo posebno iz razloga što bi s obzirom na formulaciju navedenog članka Ugovora proizlazilo da ukoliko se primjerice radilo o većem iznosu kredita, da bi tada takav trošak iznosio više. Da se radilo o stvarnim troškovima kredita, tada bi po ocjeni ovog suda isti bili navedeni u nominalnom iznosu a ne u postotku od odobrenog iznosa kredita.

Također, neosnovan je prigovor promašene pasivne legitimacije u pogledu paušalnog iznosa od 350,00 kn na ime troškova Upisa u upisnik sudskih i javnobilježničkih osiguranja tražbina vjerovnika je upravo iz specifikacije izvršene po tuženiku proizlazi da je taj iznos odbijen od iznosa kredita i to u njegovu korist a ne u korist javnog bilježnika. Da se radilo o naknadi isplaćenoj javnom bilježniku, tada bi to iz isprava tuženika bilo vidljivo.

U pogledu naknade za prijevremenu otplatu kredita također je vidljivo da je tuženik istu obračunao u iznosu od 104,94 EUR (790,69 kn) ali nije vidljivo što takva naknada obuhvaća.

Završno, tuženik ne doprinosi dokaz na okolnost toga da je tužiteljici bila pružena bilo kakva mogućnost pregovaranja kako o samoj visini naknada tako i sadržaju istih.

6. U pogledu prigovora zastare isti nije osnovan iz razloga na koji se poziva tužitelj odnosno pravo na isticanje ništetnosti se ne gasi, a sukladno pravnom shvaćanju Građanskog odjela VSRH sa sjednice 30. siječnja 2020., broj Su-IV-4772020-2, zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost. ugovora.

Sukladno prednjem, zastara u konkretnom slučaju nije niti počela teći.

7. Slijedom prednjih utvrđenja, tužbeni zahtjev osnovan je u cijelosti te je odlučeno kao u toč. I. i II. izreke, odnosno tuženik nije dokazao da se o navedenim odredbama pojedinačno pregovaralo i da je tužiteljica mogla utjecati na sadržaj istih a posljedica je značajna neravnoteža u pravima i obvezama i to na štetu tužiteljice kao potrošača.

8. Odluka o troškovima sadržana u toč. III. izreke temelji se na čl. 154. st. 1. ZPP-a te je tuženik tužiteljici dužan nadoknaditi troškove kako slijedi: za zastupanje po punomoćniku odvjetniku i to za sastav tužbe iznos od 200,00 EUR, za sastav jednog podneska i zastupanje na 3 ročišta – svaka radnja po 200,00 EUR (Tbr. 7. toč. 1., Tbr. 8. toč. 1. i Tbr. 9. toč. 1. Odvjetničke tarife), odnosno ukupno u tom dijelu iznos od 1.000,00 EUR te PDV na prednje u iznosu od 250,00 EUR, pa sveukupno priznati trošak iznosi 1.250,00 EUR.

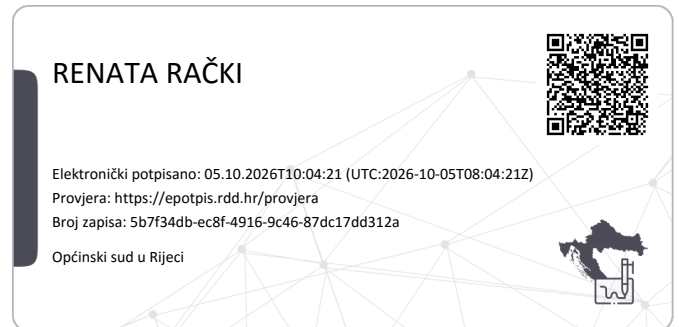
Uz navedeno, priznat je i trošak sudskih pristojbi i to za tužbu u iznosu od 26,55 EUR te za presudu u iznosu od 55,00 EUR.

Nije priznat trošak sastava podnesaka od 04.12.2024. i 05.12.2024. jer se ne radi o potrebnom trošku u smislu čl. 155. ZPP-a

Slijedom navedenog, ukupno priznati trošak iznosi 1.331,55 EUR.

Delnice, 5. listopada 2026.

Sutkinja
Renata Rački

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude stranka kojoj je dostavljen ovjeren prijepis presude prema čl. 335. st. 11. ZPP-a može izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana primitka ovjerenog prijepisa iste. Žalba se podnosi putem ovog suda u tri istovjetna primjerka, a o istoj odlučuje nadležni Županijski sud.

Protiv ove presude stranka kojoj je presuda dostavljena putem e-oglasne ploče sudova prema čl. 335. st. 9. ZPP-a, može izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje. Žalba se podnosi putem ovog suda u tri istovjetna primjerka, a o istoj odlučuje nadležni Županijski sud.

Broj zapisa: **9-3088e-1d6af**

Kontrolni broj: **0b4eb-a15d5-449c7**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.